

Francia cserediák program 2024-2025

1. nap csütörtök (2024.11.14.)

Persze rengeteg szervezés és várakozás előzte meg az egész program létrejöttét, de úgy igazán akkor kezdődött el, mikor személyesen is találkoztunk a francia csoporttal.

Emlékszem, épp a kémia óra előtti szünetben kaptuk a Messenger üzenetet a Tanárnőtől, hogy menjünk le 5 percre a földszinti zibongóba köszönni a párjainknak. Természetesen abban a pillanatban otthagytunk mindent, amivel addig foglalkoztunk, és rohantunk lefelé a lépcsőn. Amint megláttuk a még megszeppent, de izgatott társaságot, átjárt minket is egy hasonló lelkiállapot. Feltöltődünk adrenalinnal és kíváncsian kerestük a tömegben a párjainkat. Sajnos tényleg csak egy rövid, 5 perces bemutatkozásra jutott

időnk, hiszen minékünk vissza kellett menni az óráinkra, őket pedig várta az ebéd a sulis melletti ETK épületében lévő Vas utcai menzán.

De szerencsére ez a 45 perc hamar véget ért és indulhattunk az első közös, ismerkedős programunkra. A rövid igazgatói köszöntő után a tanárok is szóltak pár kedves szót a csoportunkhoz, majd kezdődhetek az ismerkedős játékok két tizenegyedikes lány vezetésével. A játékok után már nem akartuk további programmal terhelni a franciákat, hiszen korán keltek és rengeteget repültek, így ezután mindenki hazament és az ottani tereppel ismerkedett. Többnyire beszélgettünk, majd elmentünk lefeküdni.

2. nap péntek (2024.11.15.)

Mint minden reggel, aznap is korán kellett kelniünk, hiszen 8-ra ugyanúgy bent kellett lenniünk az iskolában,

mint az év bármely másik napján. A pénteki délelőtt a párjaink velünk jöttek minden órára, ami nem minden esetben volt izgalmas számukra (tekintve, hogy mi haladtunk tovább az anyaggal, magyarul, amiből ugye semmit sem értettek), de egy-két tanár megpróbálta őket is bevonni. Például Mohay Tanár úr (aki beszél franciául) félig franciául tartotta az órát, folyamatosan fordítva, amit nekünk is mondott, Pásztor Tanárnő óráján pedig híres francia verseket kaptunk magyarul és franciául is, ami alapján egy közös angol fordítást kellett készítenünk.

Az ebédszünet után pedig következett a délutáni programunk: a *Chasse au trésor*, ami egy pesti körút volt 12 megállóval, mindegyik állomásnál egy-egy feladattal. Nagyon élveztük ezt a programot, még mi is, akik itt lakunk, hiszen hiába van a Dohány utcai Zsinagóga két sarokra a Treforttól, én még sosem láttam. Rengeteg gyönyörű épületnél és térnél fordultunk meg és ettünk kürtőskalácsot is, ami hamar a franciák kedvenc csemegéjévé vált.

Miután a körséta után visszamentünk a suliba, Littner Tanárnő tartott egy fenomenális táncórázatot a vendégeinknek, akik – mint később megtudtuk – a repülőtéren is eltáncolták az egyik táncot. Littner Tanárnő legendás arról, hogy milyen fantasztikus hangulatot tud varázsolni bármelyik osztályról is legyen szó, így természetesen ebből most sem volt hiány. Elképesztően hangulatos volt, és ahogy én láttam, mindenki jól érezte magát.

Ezután már csak a visszaút volt hátra és hazaérve, szinte azonnal kidőltünk, hiszen eléggé ki is merültünk a sétában és táncban, és persze tudtuk, hogy másnap is korán kell kelniünk. Amint lefeküdtünk, szinte azonnal el is aludtunk.

3. nap szombat (2024.11.16.)

A szombati napot Esztergomban töltöttük. A Nyugatinál találkoztunk fél kilenckor, és onnan vonatoztunk le. Először a Duna Múzeumba látogattunk el, mivel az egész Erasmus program témája a Víz volt. Itt a cserediákunkkal közösen kellett megválaszolnunk a feladatlapon lévő kérdéseket, amik a kiállításához kapcsolódtak. Jól éreztük magunkat, hisz elég interaktív volt a múzeum, például az egyik teremben volt egy kis medence, ahol különböző mechanikai módszerekkel lehetett örvényeket vagy hullámokat kelteni, és a víz mozgásával kellett mozgatni ping-pong labdákat vagy hajókat. Természetesen, mint minden komoly érett kamasz, hosszú percekig keresztül, gyermeki rajongással játszottunk és mozgattuk a labdákat ide-oda.

Miután kijöttünk a múzeumból, elmentünk ebédelni, és a franciák életükben először ehetek lángost. Ízelt nekik, de hát ez nem is kérdés, a lángost nem lehet nem szeretni. Ebéd közben beszélgettünk, nevettünk és próbáltunk nem megfagyni, habár az időjárás minden tőle telhetőt elkövetett azért, hogy ez bekövetkezzen.

Ebéd után pedig felmentünk az ország legnagyobb Bazilikájához, ahol szerencsére kicsit melegebb volt, mint odakint. Egy pár szóban Janka (11-es trefortos diák) összefoglalta, mit kell tudni a bazilikáról, majd megnéztük a Dunára nyíló panorámát. Gyönyörű volt, a franciáknak is nagyon tetszett, szóval készítettünk pár csoportképet.

Ezután már csak a hazaút maradt hátra, majd a délután hátra lévő részét mindenki otthon töltötte. Mi például megnéztünk egy filmet angolul, francia felirattal, majd egészen éjfélig társasoztunk, hiszen tudtuk, vasárnap nem lesz semmilyen kötött program, ami miatt korán kéne kelni.

4. nap vasárnap (2024.11.17.)

Ezen a napon egyéni programok voltak, így a többiek programjairól nem sokat tudok, de voltak, akik állatkertbe mentek, voltak, akik meccsre, mi pedig Gödöllőre egy karácsonyi fénykiállításra. De mivel a fények csak sötétben voltak látványosak ezért csak délután indultunk, előtte lementünk a Dunaparra (itt Szigetszentmiklóson, ez sokkal természetközelebb és könnyebben megközelíthető), ahol etettünk kacsákat és hattyúkat, illetve bepalackoztunk egy kevés Dunavíz, hiszen nekem szükségem volt rá a későbbiekben.

Csak ezután indultunk a fénykiállításra, ami nagyon látványos volt, és ahol rengeteg szép képet készítettünk. Ezután hazamentünk, bejglit vacsoráztunk, és elmentünk aludni, hiszen hétfőn is rengeteg élmény várt minket.

5. nap hétfő (2024.11.18.)

Ahogy mindig, hétfőn is nyolcra már bent voltunk az iskolában, de aznap szétváltunk a cserediákjainktól, hiszen a délelőtti programokra csak 3-4 kísérő mehetett, így amíg ők elmentek, mi bent ültünk a tanóráinkon.

Ezalatt a franciák a Parlamentbe mentek, és bár nem sokat tudok arról, miket csináltak, többen is (köztük az én párom is) azt mondták, hogy ez tetszett nekik a leginkább az egész útjuk alatt. Amit azért meg tudok érteni, hiszen mégiscsak az ország egyik leggyönyörűbb épületéről van szó.

Az ötödik óra előtt értek vissza, és onnantól már közös programjaink voltak. Az ötödik órában három prezentációt hallgattunk meg, egyet a Balatonról és a természetes magyar vizekről, egyet a bresti kikötőkről és egyet a magyar termásvizekről. A hatodik órában pedig kiscsoportos kreatív foglalkozásokat tartottunk. Voltak, akik térképet készítettek, voltak, akik hurkapálcából alkották meg a Lánchíd makettjét, de mi például két kísérletet végeztünk. Megszűrtük aktív szénrel a Duna vizét (amit egy nappal előtte szereztünk be), illetve olajjal, ételfestékkel, vízzel és egy keverékkel ($\text{NaHCO}_3 + \text{C}_6\text{H}_8\text{O}_7$, azaz szódabikarbónával és citromsavval) magától működő, házi készítésű lávalámpát készítettünk, ahol a színes vízgömbök maguktól mentek fel-le az olajban. Nagyon látványos volt.

Ezután pedig közösen elbuszoztunk (jó hosszan) az Aquaworldbe. Szerintem magától értetődő, hogy ez a program sokak tetszését elnyerte. Az elég magas és nagyon gyors csúszdákat, a forgó medencét, a szaunát és minden egyéb lehetőséget igyekeztünk megragadni és alaposan kihasználni az ott töltött időnket. Szerintem nem szorul magyarázatra, hogy ez is a kedvenc programok közé tartozott, ráadásul sok francia azt mondta, hogy még sosem voltak korábban élményfürdőben, csak uszodákban, szóval így még élvezetesebbé vált számukra.

De mivel Káposztásmegyer elég messze van, hát leginkább mindentől, ezért eléggé későn értünk haza, otthon már nem jutott időnk semmire, szóval azonnal rohantunk az ágyba.

6. nap kedd (2024.11.19.)

Ezen a napon én is egyike voltam a délelőtti kisérőknek, aminek nagyon-nagyon örültem, hiszen Budát jártuk be. Reggel nyolckor indultunk el a suliból, 47-es villamossal mentünk át a Gellért-hegyhez, sétáltunk egy keveset a hegynél és belefutottunk egy játszótérbe, amit, mint minden érett kamasz azonnal bevettünk, és örült energiákkal rohagáltunk a csúszdák és hinták közt. Azt hiszem, néha mindannyiunknak szüksége van arra, hogy picit újra gyerekké válhasson felelőségek nélkül, és kiszakadhasson az elvárásokkal teli kemény iskolai környezetből. Legalábbis nekem erre nagyon szükségem volt és nagyon jól is esett. Na de vissza a túrára, a játszóteres kitérő után folytattuk a tervezett útvonalunkat (Gellért-hegy, Budai vár, Sándor

palota, Mátyás templom és a Halászbástya), amin Vera (12.-es trefortos diák) kísért minket és ő tartott idegenvezetést franciául. Nagyon tetszett nekik, amit nem is csodálok. Engem is hasonlóan lenyűgözött, csakúgy, mint a pesti körút. Néha az ember elfelejti, hogy Budapestnek van egy ilyen arca is, nem csak az általunk folyton látott szürke belváros. Olyan épületeket csodálhattam meg magyarként, amiket korábban nem is láttam, csak képeken.

A budai túra után ebédeltünk, majd visszamentünk a suliba, hogy megnézzünk egy magyar filmet (francia felirattal). A *VAN valami furcsa és megmagyarázhatatlan* című filmet néztük, ami nekünk érdekes volt és tetszett is, de a legtöbb francia nem annyira értette, mivel ők nem ismerik ennyire, milyen is a magyar valóság. De azért egy-két viccesebb jelenetnél ők is nevettek.

A filmezés után hamar hazaértünk, ami jól jött, mert maradt időnk sütni. Két különböző sütit is készítettünk, amit másnap bevittünk a suliba. Ez egy nagyon jó program volt, mivel én is és a párom is nagyon szeretünk sütni. Szóval ezzel telt a délutánunk, aztán már csak vacsoráztunk és mentünk aludni.

7. nap szerda (2024.11.20.)

A szerdai nap már picit a búcsúzásról szólt, hisz az volt az utolsó teljes nap. Az első két órában további 4 prezentációt hallgattunk meg (szintén a víz témakörében) és két francia lány még egy rövid filmet is készített az óceánról, ami nagyon igényes volt, óriási tapsot kaptak, nem is véletlenül.

Ezután a franciák elmentek a Városligetbe, amíg mi az óráinkon ültünk, majd a hatodik óra után jöttek is vissza, hiszen akkor volt egy búcsú délután süttikkel, és játékokkal. Mindenki kapott egy-egy képeslapot, amit aztán aláírtunk egymással és a tanárokkal.

Az utolsó programunk pedig korizás volt a városligeti jégpályán. Ezt is nagyon-nagyon élveztük, hiszen a sötétben, a kivilágított pályán száguldhattunk és beszélgethettünk még így az utolsó estén. Természetesen a franciák még vettek egy utolsó kürtőskalácsot is a jégpályán, hogy az se maradjon ki így utoljára.

Az utolsó estén sokkal beszédesebbek voltunk már, hiszen tudtuk, hosszú időre ez az utolsó lehetőségünk a személyes kommunikációra. Végig beszélgettük az estét, és az utolsó reggel, a legutolsó reggel, el is aludtunk emiatt.

8. nap csütörtök (2024.11.21.)

Minden reggel sikerült időben felkelnünk, de aznap nem, és majdnem el is késtünk, de szerencsére pont 59-re beestünk az utolsó búcsúzó órára. Egy összefoglaló Kahoot-tal kezdtük meg az utolsó óránkat, majd kiscsoportokban átbeszéltük, kinek mi tetszett a leginkább/legkevésbé. Ezután elisméltük azt a játékot, amivel az ismerkedős napon kezdtünk, majd utána muszáj volt elbúcsúznunk. Nem volt egyszerű. 8 ilyen nap után, valahogy senki nem vágyott vissza a hétköznapi életébe, senki sem akarta, hogy csak így véget érjen. De a kisbuszok megérkeztek, és nem volt más választásunk. Sokan megkönnyezték a szétválást, mert eléggé jól összeszoktunk és megkedveltük egymást.

De a busz kifordult a Trefort utcából, nekünk pedig sietni kellett, hogy átöltözzünk tesire. Nem volt könnyű visszaállnunk, fejben még mindig a cserediákprogramnál jártunk, tele élményekkel, emlékekkel és hiánnyal. Mert nagyon-nagyon lehetőségeket nyújtott a program, rengeteg új kapcsolatot, és az egyetlen dolog, ami motivált minket abban, hogy ne omoljunk össze, az a tény, miszerint 6 hónap múlva májusban újra találkozunk. Csak ezúttal Brestben az óceánpart mellett. Már most teljesen be vagyunk zsongva, és alig bírjuk kivárni ezt a 6 hónapot. Rengeteg új tapasztalatot szerezhettünk amiért nagyon hálásak vagyunk Erdős Tanárnőnek és Monsieur Burel-nek, akik ezt az egészet lehetővé tették számunkra.

8+1. nap (2024.11.21.-22.)

Csütörtök délután, a franciaszakkör alatt kaptuk az üzeneteket a párijainktól, hogy Párizsban (ahol át kellett volna szállniuk) óriási havazás miatt nem tudnak leszállni, ezért Brüsszelben szálltak le.

Végül 30 órával később értek haza a tervezettnél, péntek éjfél előtt egy kicsivel. 10 órát vártak a reptéren (közben az itt tanult magyar táncokkal ütötték el az időt) majd elmentek egy szállodába, ott aludtak. Másnap Párizsban, volt 6 órájuk amíg, ott néztek körbe, és végül késő este körül hazaértek. Sajnáltuk őket miatta, de ők azt írták, nagyon élvezték és életük legjobb utazása volt.

És igazuk van. Nekünk is életünk egyik legjobb élménye volt, és nem bírunk várni a legközelebbi találkozásig. Én minden egyes pillanatot élveztem és remélem, hozzám hasonlóan a többiek. Nem csak a franciákkal, de a más évfolyamra járó magyar diákokkal is nagyon jó kapcsolatot alakítottunk ki.

És szerencsére még lesz folytatás...